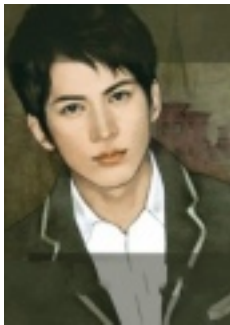

Tiểu Ngạo Chi Ràng Buộc

Contents

Tiểu Ngạo Chi Ràng Buộc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	13
9. Chương 9	14
10. Chương 10	16
11. Chương 11	17
12. Chương 12	19
13. Chương 13	20

Tiểu Ngạo Chi Ràng Buộc

Giới thiệu

Nói về các anh hùng thời xưa cướp của người giàu mà chia cho người nghèo là chuyện nên làm, đối vớ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-ngao-chi-rang-buoc>

1. Chương 1

Vào tháng tám, giữa ban ngày vẫn là ánh mặt trời sáng tỏ, chạng vạng tối gió lại bắt đầu có một chút lạnh lẽo.

Trong núi nhánh cây phồn thịnh, nắng chiều xuyên thấu cành lá, loang lổ rơi vào bị tiều phu thợ săn giẫm ra dích quanh co trên đường mòn.

Mười ba bốn tuổi đích thiếu nữ công lấy sau lưng làm thô đích gửi thuốc, giơ tay lên lau một cái cái trán đích mồ hôi, nhẹ nhàng hô thở ra một hơi. Nàng vóc người gầy gò, thần sắc lạnh nhạt, khuôn mặt cũng chỉ là tầm thường, chẳng qua là một đôi mắt đồng đen bóng như mực, trong con ngươi như có nhân nhạt ánh sáng.

Mấy lọn tóc dán vào nơi cổ, có loại không nhẹ nhàng khoan khoái đích dinh dính cảm giác.

Nàng cũng không thèm để ý. Tại chỗ thoáng nghỉ dưỡng sức trong chốc lát, nhìn sắc trời một chút, lại gia tăng xuống núi bước chân của.

Hoàng hôn dần tối, từ từ bao lại dưới chân núi một nơi phòng trúc. Thiếu nữ xiết chặt trên lưng gửi thuốc, nhẹ nhàng đẩy ra cổ xưa cửa gỗ.

Cuối cùng một vệt nắng chiều rơi ở trên giường thanh niên tuần tú mặt mày bên trên.

Mi mục như họa, tuần tú sơ lãng.

Thiếu nữ đem gửi thuốc đặt ở góc tường, nhẹ nhàng đến gần, ngồi ở mép giường, là thanh niên bắt mạch. Trầm ngâm mấy hơi, lại mảnh nhỏ mảnh nhỏ nhìn hẳn một cái sắc mặt cùng nơi ngực mấy chỗ bằng xong vết đao, tự nhủ, “Hôn mê này gần nửa tháng, cũng ở nơi này hai ngày rồi...”

Nói xong, lại vì hẳn đây kín chắn mông, tự đi bếp mức. Nắng đang lúc sáng sớm nấu xong lạnh cháo trắng, ở gửi thuốc trong lấy giữa ban ngày thuận tay hái mấy bụi rau củ dại, rửa sạch cắt nhỏ rửa qua nước, trộn đến trong chén, chính là chỗ này một ngày cơm tối.

Trong mùa hè, trời tối được luôn là buổi tối. Qua loa dùng qua cơm, lại mượn chân trời cuối cùng một tia sáng, đêm này nửa ngày ở trong núi hái tới được liệu xử lý tốt, thả vào nhà giá thuốc bên trong. Đi sau nhà suối lấy nước, bởi vì trong phòng có người, chỉ có thể ở phòng chứa đồ lật vật trong tầm qua thân thể, lại rửa sạch sẽ áo quần, lượng đến viện trong.

Sắc trời rất cuộc hoàn toàn đen xuống. Nàng ở bên trong phòng đốt ngọn đèn dầu, lại bày trưng hơi cũ ghế tre, để nguyên quần áo nằm bên trên. Nàng vóc người gầy nhỏ, cuộn tại ghế bên trong, ngược lại cũng không cảm thấy được khổ sở.

Vào nửa đêm, bị một trận đê nén tiếng ho khan thức tỉnh.

Thiếu nữ ngồi dậy, liền ánh sáng yếu ớt, thấy bóng thanh niên co rúc ở trên giường.

Nàng mấy bước đi tới mép giường, đưa tay thả vào thanh niên nơi ngực, nhẹ nhàng vỗ vỗ theo như thuận khí.

Đợi hẳn hơi thở vững vàng, mới chậm rãi mở miệng nói, “Xem như tỉnh.”

Thanh niên nhẹ nhàng chậm chạp thở ra mấy hơi thở, đen trầm đôi mắt quét mắt một lần bên trong phòng, hồi phục lại rơi vào trên mặt của nàng, cũng không mở miệng nói chuyện.

Thiếu nữ cũng không để bụng. Dem thanh niên nửa đỡ dậy thân, lại sau lưng của hắn đặt một cái hơi cũ gối dựa, xoay người đến trước bàn vì hắn rót chén nước.

Thanh niên ánh mắt rơi vào trong tay nàng to chén kiểu bên trên, cũng không đưa tay đón.

Thiếu nữ rũ xuống mắt, nhân nhạt nói, “Trong nhà không có gì đáng tiền vật kiện.”

Thanh niên tỉ mỉ nhìn kỹ nhìn nàng, từ từ đưa tay ra, nhận lấy chén thả vào bên mép, uống từ từ rồi.

Nhỏ yếu dưới ánh đèn, ngón tay của hắn thon dài ưu nhã, mi mục như họa, trong lúc giở tay nhắc chân dường như có một loại không nói ra được khí phách.

Sau đó, hắn nhẹ nhàng mở miệng hỏi, “Nơi này là nơi nào? Người là ai? Ta thì như thế nào ở chỗ này?”

Thiếu nữ nhận lấy chén, lại vì hấn xem rồi lần mạch, chậm rãi nói, “Nơi này là bình hồ phía tây Tiểu Mục sơn thôn, người té xỉu ở ta hái thuốc trên đường.” Lại dừng một chút, đạo, “Ta cứu người, người không phải hấn nói cho ta biết trước, người là tên gì sao?”

Ngữ khí của nàng bình thản, mặc dù là câu hỏi, nhưng lại như là không có chút nào bộ dáng hứng thú.

Thanh niên nhìn nàng, hồi lâu, khoe miệng dặt nhặt nhẽo độ cong, “Ta gọi là Đông Phương.”

Thiếu nữ gật đầu một cái, đứng lên nói, “Người hôn mê tốt chút thời gian, ta đi cấp người nấu nhiều chút thuốc cháo lót bụng.” Đi tới cửa phòng miệng, phục vừa quay đầu đạo, “Ôn Mục.”

Bếp từ từ sáng lên ánh lửa. Thiếu nữ đơn bạc nhỏ dài bóng người rơi vào phòng miệng trên mặt đất, lộ ra an tĩnh mà lạnh nhạt.

2. Chương 2

To chén kiểu trong, cháo nấu mềm mại trơn nhẵn đậm đặc, lộ ra nhàn nhạt mùi thuốc khí.

Đông Phương hơi hơi chọn lông mi, nhìn về phía trước mắt yên lặng lạnh nhạt tiểu cô nương.

Ôn Mục trừng mắt nhìn, giống như là rốt cuộc kịp phản ứng, nhẹ nhàng giải thích, “Ta thả hoàng kỳ, có thể bổ huyết.”

Đông Phương gật đầu một cái, uống từ từ rồi. Lại nương đến đầu giường, nhìn nàng thuần thực cầm lên cổ tay hấn, bắt mạch cho hấn.

Trong không khí lơ lửng đến nhỏ xíu bụi trần. Giữa trưa ánh nắng xuyên thấu qua song cửa, rơi vào nàng nhỏ gây tái nhợt trên cổ tay, như là một tầng ẩm áp nhùng bên. Móng tay tu bổ êm dịu chỉnh tề, chạm vào hấn trên cổ tay, da thịt mỏng mềm mại, cơ hồ có thể cảm giác trong mạch máu huyết dịch lẳng lẳng chảy âm thanh.

Chỉ chốc lát sau, tay kia chỉ liền rời đi. Ôn Mục trầm ngâm trong chốc lát, “Khôi phục không tệ.” Lại đi cổ xưa trong hòm thuốc lấy một chai thuốc bột cùng vải sạch, lấy một chậu nước, nghiêm túc nói, “Nên thay thuốc rồi.”

Đông Phương nhìn thiếu nữ mặt không cảm giác mặt, ánh mắt thâm thúy trong tựa như có vài phần bất đắc dĩ. Cũng không nói cái gì, chẳng qua là phối hợp ngồi dậy, lộ ra trên người trời buộc chỗ đau vải.

Hấn đang muốn giơ tay lên cởi, cánh tay bị nhẹ nhàng đè lại, “Không muốn dính dấp vết thương, ta tới liền có thể.”

Ôn Mục ngồi vào trước người hấn, vì hấn cởi ra băng buộc mảnh vải, từ từ tra xét vết thương.

Trên người tổng cộng ba vết đao chém, ngực một nơi, ba sườn hai nơi, bây giờ cũng bắt quá chẳng qua là cầm máu khó khăn, lộ ra bên ngoài lật dử tợn da thịt.

Đông Phương nhìn trên người sắc sỡ vết máu, hơi hơi nắm chặt ngón tay, ánh mắt đen trầm lãnh nghiêm ngặt.

Ôn Mục cũng không đi chú ý những thứ này. Nàng chẳng qua là dùng vải khăn nhẹ nhàng vắt nước, vì hấn nhẹ nhàng lau đi chỗ đau lưu vết máu cùng không hòa tan thuốc bột.

Nàng hạ thủ nhẹ vô cùng. Chẳng qua là dùng vải khăn nhẹ nhàng lau, một chút xíu từ từ trừ đi vết máu.

Từ từ rắc nhẹ thuốc bột. Những thứ kia nhỏ xíu bột nhẹ nhàng rơi vào chỗ đau, để cho hấn không nhìn được nổi lên một chút tê ngứa run sợ. Ôn Mục nhìn hấn một cái, suy nghĩ một chút, vì vậy nhẹ nhàng ở vết thương của hấn nơi thổi thổi khí.

Đông Phương nhất thời sững sờ.

Ôn Mục đã đem vải băng qua phía sau lưng của hắn, vũng vàng trối lại.

Đông Phương trầm mặc nhìn nàng bận rộn. Vải băng quá thân sau lúc, nhẹ nhàng hô hấp cơ hồ chạm được vai hắn. Trên người nàng có được liệu thoang thoảng khí tức, thoảng vàng ố đích tóc dài bị nàng bó buộc ở sau lưng, đỉnh đầu có một cái nhân nhạ toàn.

Tuy nói bước tinh tế, nhưng động tác của nàng nhưng là êm ái mà lưu loát. Bất quá chốc lát, Đông Phương liền lại bị đè xuống nằm trở về.

Nhìn nàng thu hồi thay cho băng vải, bưng lên chậu gỗ xoay người muốn đi, Đông Phương dừng một chút, cuối cùng vẫn khe khẽ thở dài, thu hồi đến bên mép lời nói.

Phòng ngoài truyền tới rửa vải tiếng nước chảy. Trong không khí cổ động trong mùa hè tiếng ve kêu, hòa phong phòng ngoài mà qua, mang đến đứt quãng nhẹ nhàng hát âm thanh.

Là không biết tên điệu khúc.

Đông Phương nhớ tới nàng luôn là mặt không cảm giác mặt, lại dưới ánh mặt trời hát như vậy một bài nhanh nhẹn giai điệu, không khỏi hơi hơi cong cong khóe miệng.

Có lẽ là thuốc bột có tác dụng, chỗ đau có một chút nóng lên, buồn ngủ dần dần bọc lại hắn.

Hắn khẽ hít một cái, khép lại cặp mắt. Hắn tự nhủ, đợi chữa khỏi vết thương, làm tiếp cái khác. Những người kia phản bội hắn, cho dù cắt gân lấy tủy, tỏa cốt dương hôi, hắn một cái cũng sẽ không buông tha.

3. Chương 3

Bóng đêm như nước.

Ôn Mục ở viện trong bày ghế tre, đỡ Đông Phương từ từ nằm xuống. Chính mình lại đem một cái trúc đắng, tại bên cạnh hắn ngồi xuống.

Trong hoàng hôn cơn trùng kêu vang nổi lên bốn phía. Đầy sao đầy trời, bầu trời đêm trầm lạnh như nước.

Đông Phương quay đầu nhìn một chút bên người thiếu nữ. Nàng chống cằm, tránh lên trước mắt đích một mảng nhỏ hư không, thanh tú trên mặt là trước sau như một lạnh nhạt, mắt sắc thâm trầm.

Đông Phương hơi hơi câu khởi miệng, kêu nàng, “Tiểu Mục.”

Ôn Mục liền quay mặt lại nhìn hắn. Màu bạc ánh sao rơi trong mắt của nàng trong, hiện lên một tầng nhân nhạ ánh sáng.

Đông Phương hơi hơi ngoắc ngoắc miệng, thanh âm ôn hòa ưu nhã, “Đêm dài buồn chán, tới kể câu chuyện a.”

Ôn Mục ngăn người. Nàng trừng mắt nhìn, nghiêm túc nói, “Ta sẽ không kể chuyện xưa.”

Gió đêm thổi lên nàng té nhuỷ sợi tóc, phất qua hắn bình để ở bên người tay của vác, hơi có chút ngứa ngáy. Đông Phương cũng không động thanh sắc, chẳng qua là đưa tay nhẹ nhàng xoa xoa tóc của nàng đỉnh, nhẹ giọng nói, “Nhưng ta hôm nay là cái thương hoạn, cũng không nói được quá nhiều lời nói. Một mục nhìn sao, cũng không có ý gì. Nếu không, người tùy ý nói nhiều chút trong núi chuyện lý thú, như vậy được chưa?”

Ôn Mục suy nghĩ một chút, đầu tiên là gật đầu một cái, lại lắc đầu, từ từ giải thích, “Ta... Từ ta bắt đầu có trí nhớ, chính là với ông nội sinh sống ở nơi này. Sau đó, ông nội đi, ta liền là một người. Thỉnh thoảng là chân núi thôn dân nhìn một chút bệnh nhẹ, bọn họ cho cái gì tiền xem bệnh, ta liền thu cái gì, cũng không có cái gì quen nhau người. Người nghĩ nghe chuyện lý thú, ta thật sự là...”

Thanh âm của nàng dần dần thấp xuống. Như là vì mình vụng về, có chút thẹn.

Đông Phương Tĩnh yên lặng nghe, ánh mắt dần dần ôn hòa.

Lại nghe nàng đạo, “Ông nội trước khi qua đời, giữ lại nửa cái rương du lịch lời khuyên cuốn sách. Người nếu là buồn chán, ta liền tìm ra cho người nhìn?”

Hắn lắc đầu một cái, “Không cần phiền toái như vậy.” Vừa cười hỏi nàng, “Ta nghe người giữa ban ngày lúc thường tại trong viện hát, là cái gì bài hát?”

Ôn Mục cúi đầu xuống, nhỏ dài ngón tay vô ý thức bốc lên trắng bệch vạt áo, nhẹ nói, “Là ta tùy tiện hừ, không coi là cái gì giai điệu.”

Đông phương tầm mắt rơi vào nàng tái nhợt trên ngón tay, hơi dừng một chút, hồi phục lại nhân nhật dời đi. Hắn nhìn về đỉnh đầu trời sao vô ngần, thanh âm thanh viễn, “Thì ra là như vậy.”

Ôn Mục nhẹ nhàng thở ra một hơi, mới có tâm tư tỉ mỉ nhìn kỹ sắc mặt của hắn, lại sờ một cái hắn lộ trong không khí cổ tay nhiệt độ, đạo, “Gió đêm tóm lại vẫn còn lạnh, người bây giờ chịu không nổi gió, hay là trở về trong phòng a.”

Trong treo lạnh lùng dưới ánh sao, Đông Phương tầm mắt rơi vào nàng cùng mình chạm nhau trên da thịt, màu mắt dần dần mềm mại. Hắn có lòng muốn nói nàng rốt cuộc không phải người trong giang hồ, vô ý đề phòng người khác, lại cảm thấy thân thiết với người quen sơ, với nhau bất quá bèo nước gặp gỡ, không quá mức được rồi. Cuối cùng cũng chỉ là khẽ lắc đầu một cái, mượn nàng đỡ lực đạo của mình đứng dậy, từ từ đi trở lại trong phòng.

Một đêm yên lặng.

Sáng sớm ngày thứ hai, Ôn Mục theo thường lệ đứng lên, ở bếp đốt miếng lửa nấu cháo.

Cơm canh của nàng thanh đạm, Đông Phương nhưng là yêu cầu nghỉ ngơi. Mộc gia phòng không vật dư thừa, trong ngày thường cũng chỉ là dựa vào thỉnh thoảng là thôn dân nhìn cái bệnh, cũng bán thuốc tài mà sống, thời gian rất là nghèo khó.

Trong nhà tồn lương đã không nhiều. Mắt thấy Đông Phương tĩnh lại thời gian phát triển, cũng có thể từ từ tự do hành động, nàng liền quyết định tiếp tục mỗi ngày hái thuốc chương trình trong ngày.

Nàng từ bếp lấy liên quan bánh bột cùng nước, nhận được gửi thuốc trong, lại đem chuẩn bị tốt thuốc cùng cháo nhẹ khẽ đặt ở đầu giường cái ghế gỗ. Đang suy nghĩ có muốn hay không dùng than củi bút ở trên lá cây lưu nhiều chút tin tức, liền thấy mờ mờ nắng sớm trong, thanh niên mở ra đen nhánh hai con người, mày như xa đại, trong con người mang theo thanh càn ánh sáng.

Ôn Mục tay của trên không trung hơi dừng lại một chút, “Ta đánh thức người?”

Đông Phương cũng không trả lời, chỉ nhìn nàng một thân trang trí, hỏi, “Người phải đi nơi nào?”

“Hái thuốc.” Nàng ngắn gọn trả lời, dừng một chút, lại bổ sung, “Nhà tồn thuốc không nhiều lắm.”

“Khi nào có thể trở về?”

Ôn Mục nhìn sắc trời một chút, đạo, “Buổi trưa a. Ta trở về tối cho người thay thuốc.”

Sớm muộn trời lạnh, sợ hắn bị lạnh, Ôn Mục luôn là ở giờ ngo vì hắn lau chùi chỗ đau.

Đông Phương liền gật đầu một cái, nhân nhật nói, “Được. Kia ta chờ người trở lại.”

Thiếu nữ ngăn người, hồi phục lại khẽ gật đầu. Nàng công lên giỏ trúc, nhẹ nhàng đóng cửa rồi cửa phòng.

Đông Phương ngồi dậy, từ cửa sổ nhìn nàng bóng dáng đơn bạc đi từ từ xa, hơi đã xuất thần.

Nắng rơi vào hắn xoa đích trong tóc, tóc đen giống như mực nhuộm, oánh nhiên phát quang.

4. Chương 4

Thời gian ngày lại một ngày, lặng lẽ không tiếng động lướt qua.

Lại vừa là chạng vạng tối.

Ôn Mục thu hồi đặt ở Đông Phương cổ tay giữa tay, lạnh nhạt giữa lông mày hiện lên một tia hơi nụ cười, “Lại nghỉ ngơi một tháng, liền có thể khỏi rồi.”

Đông Phương hơi hơi cau khóe miệng, nhìn trong ánh nến nghiêm túc khuôn mặt tiểu cô nương, ánh mắt ôn hòa, “Cảm ơn người.”

Ôn Mục giương mắt nhìn hắn, hơi hơi mấp máy môi, “Đây là lâu như vậy tới nay, người lần đầu tiên hướng ta nói cảm ơn.”

Trên đầu có êm ái xúc cảm. Nàng nghe thanh niên trầm thấp thanh âm thanh liệt, mang theo nụ cười, “Tiểu Mục nhưng là trách ta không biết lễ phép?”

Nàng lắc đầu một cái, mặt mày hơi hơi giãn ra, đứng lên nói, “Ta cứu người, lại không cần cảm ơn chữ. Ta đi xem một chút thuốc.”

Đông Phương Tĩnh im lặng nhìn bóng dáng của nàng biến mất ở bếp, khóe miệng cau khóe nụ cười nhạt nhòa tới.

Ngọn đèn dầu bị tắt, thâm trầm bóng đêm từ từ tràn đầy qua nho nhỏ phòng trúc.

Thiếu nữ co rúc ở một bên trên ghế tre, hô hấp dần dần nhẹ nhàng vững vàng.

Đông Phương lại đột nhiên ngồi dậy, dựa vào góc tường, giấu hô hấp và thân hình, đen bóng trong tròng mắt thoáng qua một tia trầm trầm sát ý.

Ngoài cửa sổ chỉ có không liên tục côn trùng kêu vang cùng cành lá đong đưa một chút âm thanh.

Chỉ chốc lát sau, mới có tiếng bước chân dồn dập dần dần chạy tới gần rồi, dừng ở cửa, ngay sau đó vang lên vội vàng tiếng gõ cửa.

“Ôn tỷ tỷ! Ôn tỷ tỷ tỉnh lại đi!”

Ghế tre nhẹ nhàng kết một cái âm thanh. Thiếu nữ nhẹ nhàng ngồi dậy, ánh mắt mờ mịt chốc lát, hồi phục lại trả lời ngày thường trầm tĩnh lạnh nhạt.

Nàng đứng dậy đi mở cửa.

Cửa là một cái mười hai mười ba tuổi thiếu niên. Hắn xách đèn lồng, mang theo ngậy thơ giữa lông mày tràn đầy lo lắng, “Ôn tỷ tỷ, mẹ ta nửa đêm đột nhiên không ngừng nôn mửa, vừa mới ngất đi!”

Ôn Mục nhỏ nhỏ nhíu nhíu mày lại, nhẹ giọng nói, “Chờ ở cửa, ta đi lấy thuốc.”

Đông Phương nhìn nàng vội vàng trở lại trong phòng, quen cửa quen nẻo ở cái giá tầng dưới chót lấy cái hộp thuốc, lại nhanh chóng từ giá thuốc bên trên gỡ xuống mấy loại dược liệu thu cất, xoay người đến hướng ngoài nhà thiếu niên chỗ ở ánh sáng nơi đi tới. Đi tới một nửa, quay đầu chạm được ánh mắt của hắn, nhẹ giọng giải thích, “Ta đi một lát sẽ trở lại, người ngủ tiếp a.” Cũng không đợi hắn đáp lời, liền vội vã khép cửa đi.

Môn ngoài truyền tới nàng trầm ổn mà nhẹ cùng thanh âm, “Chạng vạng trời tối, đại nương ăn rồi thứ gì? Có từng bị lạnh?”

Thiếu niên mang theo kinh hoàng thanh âm thật thấp trả lời. Bởi vì đến phong thanh cùng dần dần đi xa tiếng bước chân của, cũng không nghe được rõ ràng.

Đông Phương lúc này mới đứng dậy, đi tới cửa bên hướng nhìn ra ngoài.

Thấy kia hơi mỏng ánh sáng, dần dần biến mất ở trong màn đêm.

Hắn quay người lại, mãnh liệt sát ý dần dần lắng xuống, nhưng cũng không buồn ngủ.

Trong không khí là tràn đầy được liệu khổ sở mùi thơm. Hít một hơi thật sâu, ba động tâm tình dần dần bình phục lại.

Bất quá hơn hai tháng. Ở ngọn núi nhỏ này trong thôn, bên người có kia lạnh nhạt lại vụng về tiểu cô nương. Những thứ kia ánh đao huyết sắc thời gian, âm ỉ cừ địch, không chết không thôi tranh đấu, lại dường như cách một đời.

Hắn nhìn về phía trong bóng tối chính mình ngón tay thon dài.

Như vậy một đôi tay, từng cầm qua đao, từng chấp qua kiếm. Từng tay không bẻ gãy người cổ, đã từng lưu loát đâm thủng tiên hoạt tim. Hồi lâu, dùng sức hợp khép lại.

Bóng đêm dần dần phai nhạt. Sắc trời vẫn còn không sáng lên.

Có thanh thúy tiếng chim hót, chiêm chiếp đánh thức cuối hè rạng sáng.

Thiếu nữ công lấy sau lưng gùi thuốc, đi lên lộ thủy cùng đèn lồng hơi mỏng ánh sáng, nhẹ nhàng đi trở về vẫn bị bóng đêm bao phủ an tĩnh phòng trúc.

Mới vừa tới trước viện, bước chân liền dừng lại.

Phảng phất là trong khoảnh khắc đó, nắng sớm hơi sáng lên. Kia tuần tú ưu nhã thanh niên buộc tóc dài, mỉm cười nhìn về phía nàng, “Người trở lại.”

Ôn Mục ngẩn người, khẽ gật đầu một cái, khoe miệng mang theo nhạt nhẽo độ cong.

Thanh niên tiến lên đón mấy bước, thấy nàng trên người công lấy sau lưng cái hòm thuốc, một tay nhắc đến đèn lồng, trong tay kia lại xách một cái giỏ trúc tử, không khỏi hơi hơi nhíu mày.

Hắn tiến lên nhận lấy trong tay nàng đích đèn lồng cùng giỏ trúc, lại nghe được trong giỏ trúc truyền tới nhẹ nhàng “Xì xào” âm thanh.

Ôn Mục thấp giọng giải thích rõ, “Vốn là muốn lưu ta ở một đêm. Ta nói muốn trở về, đại nương ấy náy, liền cứng rắn cho, nói là lần này tiền xem bệnh. Quay đầu vừa vặn thêm nhiều chút đương quy, hầm canh uống.”

Đông Phương liền hơi cười, hắn nhìn về phía bên người sắc mặt lạnh nhạt thiếu nữ, mâu quang ôn nhu, “Như thế, ta ngược lại thật ra có lộc ăn.”

Lại thấy nàng trong tóc dính hơi nước, đi liền trong phòng lấy sạch sẽ khăn vải, đưa tới trước mặt nàng, thanh âm ôn hòa, “Xoa một chút a.”

Ôn Mục trong lòng như có lay động. Ngẩng đầu nghiêm túc nhìn hắn.

Hắn ngay tại nắng sớm bên trong, thân thể như ngọc, mắt sắc ôn hòa, hướng về phía nàng từ từ nâng lên mỉm cười.

Mặc ngọc vậy trong ánh mắt, phảng phất rơi đầy trời ngôi sao.

Nhưng mà, Đông Phương rốt cuộc không có uống đến kia cháo gà.

Ôn Mục trở lại ngủ cái lại ngủ. Đợi nàng tỉnh lại, đã là giữa trưa.

Nàng mơ mơ màng màng ngồi dậy, mới phát hiện mình là ngủ ở trên giường. Trên người đang đắp một cái chăn mỏng.

Có thể rõ ràng nàng là để nguyên quần áo nằm ở trên ghế tre.

Ngoài cửa sổ tiếng ve cổ vũ. Giữa trưa ánh mặt trời nóng rực sáng ngời.

Trong lòng nàng tựa như có cảm giác. Chỉ từ từ đứng lên, ở bên trong phòng bên ngoài viện vòng vo một vòng.

Thảo được chính tề phơi ở viện trong. Con gà con ở trong giỏ trúc buồn ngủ.

Viện sau là một mảnh tươi tốt rừng trúc, hạ gió thổi qua, dưới ánh mặt trời sôi trào lên màu xanh sóng.

Chẳng qua là duy chỉ không thấy cái đó lần đầu gặp lúc toàn thân đầm máu, quen biết sau nhưng lại ôn hòa như ngọc đích nhả trí thanh niên.

Ôn Mục ở trong viện yên lặng đứng yên một lúc. Trong bụng như có hơi đói, vừa tựa như không có thứ gì. Cuối cùng, nàng mấp máy môi, nhẹ nhàng thở ra một hơi tới.

5. Chương 5

Tháng bảy lưu hỏa, tháng chín thụ y.

Trời cao trong xanh, trong gió dần dần mang theo mùa thu hiên ngang khí tức.

Ôn Mục ngẩng đầu nhìn đỉnh đầu trong xanh không trung, hơi hơi giơ lên khoe miệng, tâm tình cũng không khỏi có một chút nhẹ nhàng.

Cái kia vàng nhạt đích con gà con bị nuôi ở viện trong, ở bụi cỏ đang lúc nhanh nhẹn đi dạo, tản bộ. Hơn một tháng đi qua, cũng cao lớn hơn không ít.

Nàng thu thập trong tay dược liệu, thái mỏng thái mỏng, phơi khô phơi khô, mài bột mài bột, lại đang sân phía sau rửa tay, liền kéo ghế tre, ở sân nhỏ lặng lẽ ngắm người.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua tầng mây tán lạc xuống, trong không khí tràn ngập nhàn nhạt mùi hoa quế khí. Nàng hơi nheo mắt lại, nhẹ nhàng hát lên không được pha bài hát.

Yên lặng trong không khí, đột nhiên truyền tới một tiếng ôn hòa cười khẽ.

Nàng trừng mắt nhìn, liền thấy trước mắt xuất hiện thanh niên tay áo phiến bay trong trời bóng người.

Hắn một thân trường sam màu xanh, như mực tóc dài bó buộc ở sau lưng, mặt mày thanh hòa, nụ cười nhiệt độ cạn. Không giống cái hiệp sĩ, lại giống như một thư sinh.

Ôn Mục nghiêng đầu nhìn hắn một cái, chần chờ nói, "... Đông Phương?"

Thanh niên gật đầu một cái, chậm rãi đi tới trước người của nàng, nửa cúi người, khoe miệng nụ cười thanh cạn, "Tiểu Mục vẫn khỏe chứ?"

Hắn nhu thuận tóc dài thông xuống, rơi vào nàng hơi lạnh trên mu bàn tay, thoáng như nước thanh lạnh chảy qua.

Nàng hơi hơi dắt khoe miệng, gật đầu một cái, "Người không trở lại nữa, ta cũng chỉ có thể một người uống cháo gà rồi."

Đông Phương ngẩn người, nụ cười sâu hơn nhiều chút, "Là của ta không phải. Giáo trung có chuyện, đảo không kịp cùng người nói lời từ biệt."

Ôn Mục lắc đầu một cái, cũng không thềm để ý, cũng không đi hỏi hắn càng nhiều.

Giống nhau ban đầu nàng chỉ hỏi tên của hắn. Về phần lai lịch, hướng đi, tất cả không quan tâm.

Với là trước kia ước định cẩn thận cháo gà rốt cục vẫn phải bị hai người ngồi đối diện đến phân chia đồ ăn.

Mặc dù Đông Phương thương thế tạm ổn. Ôn Mục cũng hay là ở trong nỗi tăng thêm bổ huyết thuốc, Đông Phương cũng như cũ bụng to chén kiêu, đem một chén cháo gà từ từ uống cạn.

Sau đó, hắn từ trong ngực lấy ra một cái hà bao, thả vào Ôn Mục trước mặt trên bàn gỗ.

Ôn Mục đưa tay lấy, mở ra xem, bên trong là ba tấm một ngàn lượng cùng năm cái một trăm lượng ngân phiếu, còn có hai mươi lượng bạc vụn.

Đủ nàng mười đời áo cơm không lo.

Ôn Mục cũng không từ chối, đem ngân phiếu và vụn vặt ngân lượng lần nữa thu hẹp, yên lặng thu vào trong tay áo.

Đông Phương yên lặng nhìn nàng, thấy nàng đem hà bao thu cất, nhưng cũng không hỏi nhiều, khóe miệng nụ cười từ từ càng sâu.

Phục lại từ tay áo bên trong lấy ra một cái bằng gỗ vòng tay, giao cho trong tay nàng, “Đây là ta lúc rảnh rỗi khắc chơi. Cũng không quý giá, cũng không sợ bị kẻ gian trộm nhor. Người có thể tự mang theo, gặp khó xử lúc, đi trấn trên tìm Bách Tiền trang, tự sẽ có người giúp người.”

Ôn Mục liền đưa tay nhận. Cầm ở trong tay tỉ mỉ nhìn kỹ nhìn, là thông thường gỗ lim, có khắc mấy đạo phong cách cổ xưa thoả mái hoa văn, bóng loáng tinh xảo, nhưng cũng không ưa mắt.

Vì vậy gật đầu một cái, cũng thích đáng thu.

Hết thấy giao phó thỏa đáng. Đông Phương đứng dậy, đối với nàng cười nói, “Ta còn có việc. Ngày khác được rảnh, trở lại thăm người.”

Ôn Mục ngẩng đầu nhìn hấn. Thấy hấn như mực trong ánh mắt nhiệt độ cười yếu ớt ý, không khỏi cũng hơi nở nụ cười, nhẹ giọng nói, ” Được.”

Hấn dừng một chút, lại nói, “Tài sản chớ để lộ ra. Cũng không cần với người bên cạnh nhắc tới ta.”

Nàng gật đầu một cái, nghiêm túc nói, “Ta sẽ không nói.”

Đông Phương nhìn nàng bộ dáng nghiêm trang, khe thở dài một cái, cười nói, “Ngược lại ta nói nhiều rồi.”

Nói xong, cũng không đợi nàng phản ứng, liền như lúc tới một loại không thấy tung tích.

Ôn Mục sờ một cái tay áo, nhìn về phía trước mắt cổ xưa cái bàn gỗ.

Biên giác êm dịu, không nhiễm một hạt bụi, dưới ánh mặt trời, hiện ra một loại cổ xưa ôn tình.

6. Chương 6

Thời gian như dòng chảy, thoáng một cái, đã đến đầu mùa đông.

Thừa dịp còn chưa tuyết rơi, Ôn Mục thu thập đồ ăn nước uống, chuẩn bị ở năm trước chưa tới một lần cuối cùng vào núi.

Vào núi lần nữa, cần được chờ đến đầu mùa xuân sau.

Nàng công gùi thuốc, dọc theo trong ngày thường thường đi đường mòn, từ từ hướng rừng sâu đi tới.

Ven đường một ít tầm thường dược liệu sớm bị hái xong, lần này cũng chỉ hái được rồi ba lượng bụi cây thường gặp dược thảo, phẩm chất cũng bình thường. Muốn tìm được càng nhiều tốt hơn dược liệu, cần được hướng chỗ sâu hơn đi tới.

Nhưng mà trước năm này một lần cuối cùng hái, Ôn Mục lại không muốn tay không mà về.

Nàng xiết chặt gùi thuốc, lại xác nhận bên hông đeo đuối trùng bột, nắm chặt trong tay hái thuốc dùng lưỡi hái, hướng một cái khác cái trong ngày thường rất ít đặt chân đường mòn đi tới.

Nói là đường mòn, thật ra thì cũng không tính là đường. Ôn Mục chỉ có thể một đường nửa khom lưng, không ngừng cắt đứt căn đường lùm cây, tìm tới hơi thời gian rảnh rỗi chỗ mèo thất lưng chui qua.

Cũng may thu hoạch cũng không phải ít.

Tiểu Mục sơn thôn thôn dân vốn cũng không nhiều, tiểu phu thợ săn bắt quá chừng mười nhà, có thể biết được dược tính càng là lông gà vỏ tỏi. Vì vậy này Tiểu Mục trong núi, trừ đi thường đi kia mấy miếng địa vực, sâu bên trong còn có số lớn dược liệu chờ đợi bị người hái.

Càng đi lên, đường núi càng dốc.

Thấy phía trên ba năm trường đến một gốc cực tốt đã sơn sẫm, Ôn Mục hai mắt tỏa sáng, vuốt vuốt tay áo một cái, liền thận trọng leo lên trên. Ở đạp lên một nơi nhô ra hòn đá lúc, cũng không trở ngại phía trên kết liễu một tầng bằng sương thật mỏng, trượt chân một cái, liền cả người xuống phía dưới lần đi.

Sơn thế cao và dốc, nàng cán gãy hết mấy chỗ bụi cây, mới khó khăn lắm bị ngăn lại.

Ôn Mục chậm một lúc lâu, chỉ cảm thấy trên người độn độn không chỗ không đau. Hít sâu rồi tốt mấy hơi thở, đưa tay giơ lên trước mắt, nhìn trong tay vững vàng cầm kia một gốc đã sẫm, không khỏi hài lòng cong cong khóe miệng.

Nàng từ từ ngồi dậy, tinh tế kiểm tra thân thể. Ngoại trừ trên mặt cùng trên tay có hết mấy chỗ vết thương ngoài da, trên người đại khái đụng thanh mấy khối. Cũng may tay chân vẫn linh hoạt, cũng không thương tổn đến gân cốt.

Chẳng qua là tình trạng như vậy, muốn tiếp tục hái thuốc, nhưng cũng là không thể.

Ôn Mục đứng dậy, lăm lét nhìn trái phải một hồi, ở hơn mười mét ra ngoài nhặt về rồi mình lười hái. Lại chém một cây bên chắc tiện tay nhánh cây sung mẫm làm quả trượng, bám lấy thân thể đi xuống chân núi.

Rốt cuộc là hành động bất tiện, đi chậm rãi. Đợi nàng từ từ đi tới sân bên ngoài, hoàng hôn đã sớm bốn hợp.

Cũ kỹ trong phòng nhỏ làm bằng trúc, lại sáng ánh đèn yếu ớt.

Nàng dừng bước lại, nhẹ nhàng ồ lên một tiếng.

Thanh niên mang theo cười thanh âm vang lên, “Tiểu Mục, hôm nay nhưng là chậm.”

Thon dài bóng người từ trong nhà đi ra, hơi dừng một chút, thoáng một cái liền đến bên cạnh nàng, thanh âm trầm úc rồi 3 phần, “Làm sao làm thành bộ dáng này?”

Ôn Mục vẫn còn đang ngẩn ra, đã bị thanh niên ôm vào trong ngực, vọt đến bên trong nhà.

Nàng bị thả lên giường, trừng mắt nhìn, chớp mũi là xa lạ mà mát lạnh mùi thơm, có chút chậm chạp thấp giọng gọi hắn, “Đông Phương?”

Đông Phương ở trước người của nàng ngồi xổm xuống, quan sát tỉ mỉ đến nàng, lại nhẹ nhàng cuốn lên nàng ống tay áo, đi xem nàng trên cánh tay vết thương.

Ôn Mục có chút không được tự nhiên rút tay một cái, thấp giọng nói, “Chẳng qua là hái thuốc lúc không cẩn thận, không ngại chuyện.”

Thanh niên hơi hơi giãn ra mi tâm, lại như cũ mím môi, một chút xiu chạm khớp xương tay chân của nàng, “Thương tổn đến nơi nào? Có chỗ nào đau?”

Tiểu cô nương yên lặng lắc đầu, “Thật không có việc gì.”

Đông Phương nhẹ nhàng xoa xoa đầu của nàng, ” Chờ đến.” Tự ý đi viện trong đánh nước, lại lấy khăn vải, nên vì nàng lau chùi trên mặt bụi đất cùng nhàn nhạt vết máu.

Nàng thấp giọng nói, “Ta tự mình tới.”

Đông Phương dừng một chút, cũng không miễn cưỡng nàng, chỉ đem vắt nước khăn vải giao cho trong tay nàng.

Ôn Mục yên lặng nhận, bắt tay khăn vải nhưng là ảm áp. Nàng giương mắt nhìn một chút bếp, nguyên lai... Còn cố ý giúp nàng đốt nước nóng.

Đông Phương ngồi ở cái bàn gỗ trước, nhìn nàng cúi đầu, một chút xiu lau sạch mặt. Chờ đến tiểu cô nương mím môi môi theo dõi hắn, mới bật cười, chạm chạm nàng không tự chủ véo lên lông mi, nói, “Ta đi trong viện chờ người.”

Ôn Mục gật đầu một cái, đợi hần đóng lại cửa, mới cời nút áo, nhanh chóng lau toàn thân, xức thuốc rượu, thay sạch sẽ áo quần.

Tha cho là mình từ trước đến giờ không biểu tình gì, cũng cảm thấy có vài phần ngượng ngùng.

Chớp động ánh đèn chiếu vào thanh niên oánh bạch như ngọc giữa lông mày.

Hần nhìn chung quanh, hơi mỉm cười nói, “Ba tháng không thấy, Tiểu Mục thể nào vẫn là như cũ?”

Ôn Mục ánh mắt theo tầm mắt của hắn quét lần bên trong nhà, vẫn là cũ cái bàn gỗ, to chén kiệu, góc tường đặt vào ba tầng cao giá thuốc. Nhẹ nhàng nói, “Vốn thành thói quen qua cuộc sống như thế, cũng tốt vô cùng.”

Sau đó vừa tựa như đột nhiên nghĩ đến, cho hắn nhìn đặt ở giá thuốc tầng dưới chót cái hòm thuốc, “Cái này đổi mới rồi đây.”

Đông phương ánh mắt rơi vào kia tám phần mười mới đóng gỗ hòm thuốc, đưa tay xoa xoa tóc của nàng, “Thoạt nhìn là so với ban đầu nhẹ một ít.”

Ôn Mục gật đầu một cái, nghiêm túc nói, “Lúc trước Mục đại ca không cẩn thận trật khớp chân, ta cho hắn nhìn mấy lần thương. Thương thể hắn tốt sau, sẽ đưa ta đây cái hòm thuốc mới làm tiền xem bệnh.”

Đông phương tay hơi dừng lại một chút, từ từ thu hồi lại, nhẹ nhàng phui một cái ống tay áo, như là không đếm xỉa tới hỏi, “Ta đưa cho người tiền xem bệnh đâu rồi, vì sao không cần?”

Ôn Mục đem cái hòm thuốc thả trở về, ngồi vào trước người hắn trên ghế tre, bẻ ngón tay coi là, “Người cho bạc, ta đều giấu đến không giống địa phương. Đáy rương, dưới giường, sân phía sau, trong quần áo, cũng tách ra ẩn giấu. Trong ngày thường, ta ăn mặc cũng đủ, nhiều bạc như vậy, ta dự bị cấp cứu dùng.”

Đông Phương nhìn thần sắc nghiêm túc tiểu cô nương, không khỏi bật cười. Lại đứng dậy, hỏi nàng, “Ta ngửi được mùi rượu thuốc. Nhưng là xoa bóp mở? Máu bầm không xoa bóp giải tán, cẩn thận ngày mai đau.”

Tiểu cô nương thoáng cái liền lấp bắp. Hồi lâu, mới khuấy đến vạt áo, đập đầu đập đầu ba ba nói, “Không, không cần.”

Đông Phương thoáng cái đem nàng đánh ngã ở trên ghế tre, khẽ cười nói, “Ta cái mạng này đều là người cứu trở về, còn có cái gì ngượng ngùng? Nói cho ta biết, ta giúp người xoa bóp mở.”

Tay hắn rất lớn. Cách thật dày áo quần, che ở cánh tay nàng bên trên, lộ ra nàng càng nhỏ gầy.

Hắn từ từ vận lên nội lực, cách quần áo từ từ uất thiếp theo như xoa bóp.

Chỗ đau dần dần bắt đầu nóng lên. Ôn Mục có chút mơ hồ nghĩ, có võ công quả nhiên không đồng.

Chẳng qua là, nếu để cho nàng luyện võ, nhưng là không muốn... Nàng đời này, nhất định là muốn với y được giao thiệp.

Hồi lâu, lưng cùng trên cánh tay mấy chỗ máu ứ đọng cũng xoa bóp mở.

Ôn Mục cúi đầu, lấp ba lấp bắp nói tiếng cảm ơn.

Đông Phương nhìn nàng đỏ lên lỗ tai, khẽ cười nói, “Coi như quà cảm ơn, Tiểu Mục lại thu nhận ta một tháng, như thế nào?”

7. Chương 7

Ngoài cửa sổ hàn phong lảng lệt. Trắng xóa tuyết trắng tích tụ một tầng thật dày, phảng phất người đập lên, sẽ vui lấp đến bắp chân nơi.

Bên trong nhà đã sớm dâng lên vừng vừng lò lửa. Ôn Mục ngồi ở lò trước, chuyên chú nướng chân thỏ.

Đây là hôm qua Đông Phương đến xem nàng lúc, tiện tay ở trong tuyết đánh con mồi. Khi đó hần vuốt tóc của nàng đỉnh, mỉm cười nói, “Tiểu Mục quá gầy, ăn cũng ít. Hay lại là... Thật nhiều thịt mới phải.”

Nàng trông mắt nhìn kia nướng đến cháy vàng thịt, màu vàng kim dầu mỡ đang từ từ nhỏ giọt xuống. Nàng ở chân thỏ bên trên bôi tầng biết chán thực vật chất lỏng, lại vãi mảnh nhỏ muối, lau tương trấp, tản mát ra nồng nặc mùi thịt.

Phòng trúc vẫn là thường ngày bộ dáng. Chẳng qua là bên trong trần thiết một chút xú bắt đầu thay đổi. Tầng ba trúc chế được chiếc đối thành gỗ chạm hoa tử thuốc năm tầng, ghế tre, trúc đấng cũng đều đổi mới rồi, tinh tế đến mức. Giường trên thật dày da lông nhung thắm, góc phòng mới thêm một tấm lùn sần, trong tủ treo quần áo cũng sắm thêm mấy bộ vô cùng ấm áp đông y.

Đông Phương thỉnh thoảng sẽ đến xem nàng, giống như là thăm một cái bạn cũ. Có lẽ lúc tới hai tay không, có lẽ mang một gốc vô cùng quý giá được liệu, có lẽ ở giường của nàng đầu tiện tay thả một quyển sách thuốc, thậm chí còn có một lần, mang một cái cực kỳ tinh xảo hộp đựng thức ăn, nói là được một đạo khó được thức ăn ngon, cố ý tới cùng nàng cùng dùng.

Nhún nhảy ánh lửa chiếu vào nàng trầm tĩnh giữa lông mày. Chỉ chốc lát sau, hương vị ngọt ngào từ từ ở phòng trong tràn ngập ra.

Cửa phòng một tiếng cọt kẹt, phảng phất là bị một trận gió chớp nhoáng thổi ra.

Mang theo khắp người gió tuyết hàn khí, thanh niên bóng người xuất hiện ở bên người nàng, thanh âm nhu hòa trong tràn đầy chứa ý cười, “Thật là thơm a, Tiểu Mục đang nướng thịt sao?”

Ôn Mục gạt đầu một cái, ánh mắt rơi vào thanh niên rơi xuống màu đen vạt áo bên trên, hơi dừng lại một chút.

Trên người hần có lạnh lùng mà nồng đậm, mùi máu.

Thanh niên hơi hơi cau khời khoe miệng, không đếm xỉa tới cười nói, “Có mấy con theo tới sâu bọ.”

Ôn Mục tinh tế nhìn sắc mặt của hần, “Bị thương sao?”

Đông Phương mở rộng ra ngón tay thon dài, khoe miệng nụ cười lạnh, “Chính là con kiến hôi mà thôi.”

Đó chính là vô sự.

Ôn Mục dời đi tầm mắt, dùng dao cắt một mảnh thịt, đưa tới trước người hần.

Đông Phương đưa tay nhận lấy, cũng không sợ nóng, nhẹ nhàng xé ra sau cắn một cái, “Tiểu Mục tay nghề không tệ.” Lại nổi lên thân lấy cái đĩa, đưa tay tự nhiên đem trong tay nàng gỗ chuối dùng để thịt nướng cùng dao tiếp tục đưa tới tay, tay ảnh khê nhúc nhích, lưu loát đem chân thỏ cắt thành lát mảnh nhỏ, dùng đũa gấp đưa tới nàng bên mép, cười nói, “Ngon lửa mức độ đủ rồi, đi thử một chút.”

Ôn Mục dừng một chút, nhìn thanh niên ôn hòa mặt mày, liền tay hần cúi đầu nhẹ cắn nhẹ, bởi vì nóng mà nhẹ nhàng hít thở, rồi sau đó thỏa mãn nheo lại cặp mắt.

Đông Phương mang theo cười, nhìn ánh mắt của nàng nhu hòa mà ấm áp. Hần lại gấp một mảnh, nhẹ nhàng thổi rồi thổi, sau đó từng miếng từng miếng toàn bộ nuốt cho nàng.

Chỉ chốc lát sau, bởi vì đến hần vào phòng lúc mang tới khí lạnh dần dần tiêu mất.

Ôn Mục lấy khăn vải xoa xoa tay, từ trên giá sách lấy sách thuốc, ngồi ở trên ghế tre từ từ lật xem.

Trên ghế tre đã sớm sắp xếp thật dày nệm. Trắng như tuyết da lông nước trơn nhẵn mềm mại, nàng gầy gò thân thể vùi lấp ở bên trong, lộ ra càng gầy nhỏ.

Củ lửa phát ra tí tách tiếng nổ vang. Phía trên để một người đất đỏ tiểu lò, ở trong ánh lửa lộ ra một loại ấm áp màu vỏ quýt ấm trà. Nước sôi trào thanh âm từ từ tràn đầy đi lên, nồng nặc mùi thuốc ở nhỏ nhỏ phòng trong phô triển ra.

Ở một bên kia trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi Đông Phương giương mắt nhìn nàng, “Nấu cái gì?”

“Khu hàn trà.” Ôn Mục tầm mắt vẫn rơi ở trong tay trên trang sách, chỉ nhàn nhạt trả lời một câu.

Đông Phương cũng không để bụng, tự rước rót hai ly trà chén sứ trắng, một ly uống một mình, một ly thả vào Ôn Mục trong tay.

Bên trong phòng liền lại an tĩnh lại.

Ngoài cửa sổ là gió rét mát lạnh, giống như trong thiên địa chỉ còn lại này một mảnh liên thiên phong tuyết.

Mà bên trong phòng ấm áp dung dung, phẳng phất tự thành nhất phương đất đai.

8. Chương 8

Ước chừng qua nửa giờ. Đông Phương đứng dậy, nhìn một chút như cũ bưng sách cũng không nhúc nhích tiểu cô nương, có chút bất đắc dĩ thở dài.

Hắn nhẹ nhàng rút đi quyển sách trên tay của nàng quyển, cúi người hỏi nàng, “Tiểu Mục, người có thể biết hôm nay là lúc nào?”

Ôn Mục suy nghĩ một chút, từ từ lắc đầu.

Đông Phương dùng sức xoa xoa nàng mềm mại phát đỉnh, cười nói, “Thế nào như vậy mơ hồ. Hôm nay là năm 30 rồi. Ta khẩn cần mạn cần, mới ra này nửa ngày lúc nhàn rồi tới tìm người.”

Cuối cùng bước sang năm mới rồi a. Ôn Mục ngớ ngẩn, chần chờ nói, “Ta... Không thể nào quá tiết nhật. Không có gì chuẩn bị, thật là xin lỗi.”

Đông Phương hơi hơi liếm rồi nụ cười, đen bóng con ngươi nhìn chăm chăm nàng mang theo thần sắc mờ mịt, lại từ từ thư giãn mặt mày, ôn nhu nói, “Tiểu Mục, người là ân nhân cứu mạng của ta, cũng là bằng hữu. Đối với ta, người không cần khách khí như vậy.”

Nói xong, lại đưa tay nắm rồi nàng nhỏ gầy cổ tay, đưa nàng từ trong ghế tre kéo lên, “Còn nhỏ tuổi, đừng luôn là một bộ lão giả bộ đáng. Đi, ta mang người nhìn tuyết đi.”

Ôn Mục sững sờ, cự tuyệt còn chưa nói ra khỏi miệng, thanh niên đã kéo hông của nàng, đứng ở ngoài nhà trắng tinh trong tuyết.

Trong gió rét, Đông Phương một thân đơn bạc màu đen áo quần, tay áo phiêu nhiên, trạm nhiên như tiên. Mà nàng mặc đến áo lạnh dày cộm, mát lạnh rừng mình ngậm miệng đầy mũi, không khỏi rừng mình.

Thon dài hai tay vịn ở nàng đơn bạc sống lưng nơi, một cổ nhiệt lực theo chạm nhau da thịt chậm rãi rong ruổi, đuổi đi trên người nàng tươi sáng rừng mình.

Phẳng phất tứ chi bách hài đều tại trong nước suối ngâm qua, mang theo một loại ấm áp thích ý.

Nàng không nhịn được ngẩng đầu nhìn hắn.

Thanh niên mặt mày cong cong, cười nói, “Chết qua người tuyết sao?”

Trước sớm trong nhà là đang ở nam phương, cũng chưa từng thấy qua lớn như vậy tuyết. Mà kia sau khi... Nàng lắc đầu một cái.

Đông Phương thấp cười nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng đỡ vai của nàng, dưới chân nhẹ một chút, nàng chỉ cảm thấy thân hình trôi giạt, chớp mắt liền lập đến thật cao đầu cành.

Gió rét gào thét từ bên tai xẹt qua. Nơi nơi tuyết sắc xông tới mặt, dường như đàng vân giá vũ, Ngự vô ích thành phong trào.

Ôn Mục nơi ở cùng người trong thôn, nhưng thật ra là cách một đoạn đường.

Ông nội là một người có học, yêu thanh tịnh, làm người lại có chút thanh cao, cũng không khả quan quấy rầy. Cho nên mới ở sát bên chân núi xa xôi nơi xây chỗ nghỉ này phòng trúc.

Mà Đông Phương nhưng là mang theo nàng, đi tới thôn trong tụ tập nơi.

Bọn họ đứng ở thật cao ngọn cây, cư cao lâm hạ, nghe được trong tuyết bọn nhỏ náo nhiệt thét chói tai cùng tiếng cười đùa.

Ăn mặc tròn vo bọn nhỏ, trên mặt giờ lên vui mừng lại chân thiết nộ cười, hai tay đông đến đỏ bừng, ở trong tuyết té đánh cút treo, lẫn nhau ném tuyết cầu, diêm đấm chút là ở trong góc nhận nhận chân chân cút chắt người tuyết, còn có đem tiểu đồng bọn té nhào vào trong tuyết, lẫn lộn chơi đùa, vang dội tiếng thét chói tai cơ hồ muốn đâm rách không trung.

Hạnh phúc như vậy, lại chân thực.

Ôn Mục yên lặng nhìn trong tuyết những Tiểu Tiểu đó bóng dáng của. Màu mực trong ánh mắt mang theo nhàn nhạt ánh sáng, như là ước mơ, lại phẳng phất chút nào không có cảm giác gì.

Đông Phương đưa nàng bị thổi loạn tóc dài dừng đến sau tai, nhẹ giọng nói, “Tiểu Mục có từng như vậy chơi đùa qua?”

Nàng mấp máy môi, khẽ lắc đầu một cái. Lại nhẹ nhàng kéo áo của hắn một góc, thấp giọng nói, “Trở về đi.” Dừng một chút, lại nói, “Đa tạ người, Đông Phương.”

Đông Phương nhìn nàng một cái, trong ánh mắt mang theo mấy phần tìm tòi nghiên cứu, mấy phần không nói rõ được cũng không tả rõ được buồn bã. Cuối cùng gật đầu một cái, nói tốt.

Hắn như là có rất nhiều sự vụ phải làm. Đưa nàng đưa về phòng trúc sau, liền vội vã cáo từ.

Ôn Mục rót tắm nước nóng, đổi sạch sẽ áo quần, ngồi vào lò lửa vừa lau lau nhỏ nước tóc dài.

Ngoài cửa sổ bóng đêm từ từ bao phủ xuống. Xa xa vang lên mấy tiếng thưa thớt tiếng pháo.

Nàng nhìn ngoài nhà sâu nặng bóng đêm, phát một hồi ngây ngô, sau đó nhẹ nhàng cong cong khóe miệng.

Nguyên lai, là bước sang năm mới rồi a.

9. Chương 9

Kia sau khi, chừng thời gian nửa năm, Ôn Mục chưa từng gặp lại Đông Phương.

Đông đi xuân tới, đảo mắt lại đến Hạ Chí.

Năm sau, thôn trong được bệnh thương hàn đích Hàn đại nương ở sau khi khỏi bệnh, đưa nàng một túi rau cải mầm mống. Nàng liền ở hậu viện mở ra một khối nhỏ ruộng rau, đợi đầu mùa xuân sau khi, từ từ rắc đi xuống.

Dưới núi đất đai phì nhiêu, nàng bắt quá định kỳ tưới nước xới đất, thỉnh thoảng trừ nhiều chút cỏ dại, bích lục mầm mống liền tươi tốt bắt đầu dài mà.

Đông Phương lại lúc tới, chính là chạng vạng tối. Nàng chính ở viện trong dựng một nơi giàn nho, nằm ở trên ghế tre lẳng lặng ngắm người hóng mát.

Cho đến nắng chiều đem thật dài bóng mờ rơi vào mặt mày của nàng đang lúc, nàng mới phản ứng được, từ từ ngồi dậy.

Thân thể như ngọc thanh niên ở nàng bên chân ngồi xuống, quần áo đỏ như máu, tóc dài như mực. Hắn nhẹ nhàng đem đầu tựa vào ghế tre trên tay vịn, màu mực trong ánh mắt tràn đầy trầm trầm về ẩm ướt cùng mờ mịt.

Ôn Mục yên lặng nhìn hấn, nằng chiều cho hấn quanh thân dát lên một cái tầng nhưng nhưng kim biên.

Đây là nàng lần đầu tiên, thấy hấn thân mặc quần áo đỏ, phẳng phất giữa lông mày, cũng bình thiêm một tầng yêu ý.

Gió đêm xuyên phát mà qua.

Hai người trầm mặc hồi lâu. Cho đến khi trời tối, đầy trời ánh sao như nước như vậy tán lạc xuống.

Đông Phương từ từ ngẩng mặt lên, hướng về phía nàng cong lên khoe miệng, sóng mắt bên trong mang thêm vài phần lúc trước không từng có thanh kiều diễm ướt át phong tình, “Một năm trước đêm đó, đảo cùng hôm nay giống nhau đến mấy phần.”

Ôn Mục nhìn hấn đầy mắt Liễm Diễm thủy sắc, không biết nên nói cái gì cho phải, liền chẳng qua là nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Đông Phương cũng không để ý. Hấn nhẹ nhàng thở ra một hơi, “Mỗi lần tới nhìn người, người luôn là bộ dáng lúc trước, không từng có một phần biến hóa. Ngược lại để cho ta cảm thấy, khó được an bình.”

Nàng mảnh nhỏ mảnh nhỏ nhìn hấn một cái sắc mặt, do dự chốc lát, nhẹ giọng nói, “Ta... Giúp người xem mạch chứ?”

Hấn mắt sắc trầm xuống, trong thanh âm lộ ra 3 phần không tự biết lạnh lùng, “Không cần”.

Lại dừng một chút, hơi hơi hòa hoãn giọng, đạo, “Ta thân thể của mình, ta tất nhiên biết. Chỉ có thể hận...” Thanh âm của hấn dần dần thấp, khí tức chung quanh nhưng là càng thêm lạnh giá xơ xác tiêu điều.

Đây là hấn lần đầu tiên, ở trước mặt nàng biểu lộ ra chính mình ngoan tuyệt thích giết chóc một mặt.

Nhưng là bất ngờ chân thực, lại cũng không khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Ôn Mục trầm mặc chốc lát, nhẹ nhàng đứng dậy, đạo, “Ta cho người ngâm ấm thanh tâm trà a.” Nói xong, liền yên lặng vào phòng.

Đông Phương yên lặng ngồi một hồi, nghe bụi cỏ chung quanh bên trong côn trùng kêu vang nổi lên bốn phía, phong thanh lã chã. Đợi người được trong không khí truyền tới mùi thuốc quen thuộc, liền nhẹ nhàng phát đi quần áo dính bụi đất, xoay người vào trong nhà.

Ôn Mục đã chuẩn bị tốt rồi một ly trà. Nước trà nóng hổi, hơi nước lượn lờ, mơ hồ nàng lạnh nhạt mặt mày.

Đông Phương nhìn nàng chốc lát, đột nhiên mở miệng kêu nàng, “Tiểu Mục.”

Nàng đem ly ngọn đèn thả vào bên tay hấn, phương giương mắt nhìn hấn, “Chuyện gì?”

Đông Phương lại tránh khỏi ánh mắt của nàng. Chỉ nhìn chăm chăm trước mắt trên mặt bàn cổ xưa hoa văn, nhẹ giọng hỏi, “Nếu là, có một dạng đồ trọng yếu, phải người dùng thân thể đi đổi, người có bằng lòng hay không?”

Ôn Mục hỏi ngược lại, “Nếu là đổi, người vẫn là người sao?”

Thấy hấn yên lặng, lại suy nghĩ một chút, nhẹ giọng nói, “Vật này, là người cuối cùng mong muốn, hay lại là, chỉ là mượn mượn nó, để đạt tới mục đích khác?”

Mục đích khác sao...

Đông Phương dừng một chút, lại liếc mắt nhìn chăm chăm nàng lạnh nhạt như lúc ban đầu đen bóng đôi mắt, bỗng nhiên hơi cười.

Thiên hạ lớn, chẳng lẽ cũng chưa có khác võ học, có thể làm cho mình độc bộ vô lâm rồi sao? Nhậm Ngã Hành lão thất phu kia, đánh tính toán gì, chính mình lại không phải là không biết. Nếu không phải phải hơn này bất nam bất nữ công pháp, liền coi là thiên hạ, thì có ích lợi gì?

Hấn hơi hơi nhắm hai mắt, phun ra một ngụm trọc khí tối. Sau đó bưng lên trà thuốc, từ từ uống cạn rồi.

10. Chương 10

Vào Thu lúc, Ôn Mục lại nhặt một cái bốn năm tuổi hài tử. Đứa bé kia ở cơ hoang bên trong đối bụng đến chỉ còn da bọc xương, té xỉu ở đường núi bên.

Ôn Mục đem hân vác về nhà, hết lòng chiếu cố đến, phí rồi hơn một tháng công phu, mới chậm rãi chuyển biến tốt, có chút rồi nhiều chút tinh thần.

Hài tử nói, cha chết sớm, mẹ cũng ở đây cơ hoang bên trong chết đi, mình đã là đứa cô nhi. Cha họ Dương, chính mình xếp hạng thứ năm, liền một mực bị người gọi là Tiểu Ngũ.

Ôn Mục hỏi hân, có nguyện ý hay không với mình cuộc sống.

Hài tử gật đầu một cái, đỏ mắt ứng, đưa ra nhỏ gầy cánh tay ôm cổ của nàng, nhẹ nhàng gọi nàng tỷ tỷ.

Nàng nhẹ nhàng vỗ hài tử đơn bạc gầy yếu sống lưng, đen bóng trong mắt lóe lên một tia nhân nhật nhu quang.

Tiểu Ngũ rất là hiểu chuyện. Có thể xuống đất sau khi, liền thường xuyên giúp Ôn Mục làm nhiều chút chuyện nhà.

Nàng lúc lên núi, Tiểu Ngũ liền ở trong nhà lau màu xám, quét sân, cho vườn rau tưới nước.

Nàng sau khi trở lại, liền bận trước bận sau rót nước, nhìn nàng nấu cơm, tự mình ở một bên trợ thủ.

Nàng xem sách lúc, liền chính mình ở một bên trúc trên cái băng ngoan ngoan ngồi, an tĩnh ngăn người, hoặc là chạy đến viện trong một mình chơi đùa.

Ôn Mục rất là hài lòng. Ở trên thế giới này, rốt cuộc có một cái hoàn toàn thuộc loại thân nhân của mình. Một cái khôn khéo, hoàn toàn dựa vào mình, thân nhân.

Nàng ở hậu viện trong dựng một cái giàn nho. Lại mua bút mực cùng án thư, đặt ở giàn nho xuống, có hứng thú lúc, sẽ dạy Tiểu Ngũ đọc sách biết chữ.

Sáng ngời ánh nắng từ chân trời vừa rơi xuống.

Nàng nắm Tiểu Ngũ tay, cổ tay đang lúc hơi hơi dùng sức, dẫn đạo hân ở bày trên giấy viết xuống chữ to.

Tiểu Ngũ hơi hơi cắn môi, ngoẹo đầu, nhìn màu đen mực quanh co thành phương phương chính chính chữ viết, trong mắt dính vào tràn đầy vẻ hưng phấn.

Đông Phương lúc tới, liền thấy như vậy một bức tranh.

Hân hơi hơi nhú mày, khóe miệng nụ cười liền nhạt nhẽo rồi hai phần, “Tiểu Mục.”

Ôn Mục giương mắt thấy hân, hơi hơi ngăn người.

Hân mặc một thân trường sam màu xanh, giữa lông mày trong trẻo nhu hòa, như mực tóc dài dùng bạch ngọc chải lên, khí phách phiêu nhiên.

Ngược lại không còn nữa mùa hè chói chan lúc phân nửa diêm dúa lẳng lơ.

Nghĩ đến, là vấn đề giải quyết a.

Nàng nghĩ như thế, nhẹ giọng dặn dò Tiểu Ngũ đi ra ngoài chơi đùa bốn, liền hướng hân tiến ra đón.

Đông Phương nhẹ khẽ vuốt an ủi sờ sọc mái tóc dài của nàng, hơi mỉm cười nói, “So với ban đầu đen bóng chút ít.”

Nàng gật đầu một cái. Không tự chủ cọ xát hân rộng lớn bàn tay, khóe miệng câu khởi một vệt nhạt nhẽo nụ cười.

Đông Phương ngăn người, nụ cười dần dần thâm, “Xem ra mấy tháng này, Tiểu Mục sinh sống tốt.”

Ôn Mục có chút không hiểu nghiêng đầu nhìn hấn. Hấn cũng không giải thích, chẳng qua là cười nhẹ nhàng chạm chạm gương mặt của nàng, vượt qua nàng đi vào trong phòng.

Nàng nhắc chân đuổi theo.

Trong ấm trà rót nhuận phổi dùng khô đích cam thảo trà, Đông Phương chính mình rót một ly, nhỏ khẽ nhấp một miếng, thở dài nói, “Tiểu Mục sinh hoạt hay lại là như vậy nhàn nhã.”

Lại giương mắt nhìn một vòng bên trong nhà, ánh mắt rơi vào giấy gấp rồi thu bị giường cùng trên giường trúc, hơi hơi đông lại một cái, từ từ mở miệng hỏi, “Đứa bé kia, bây giờ với người ở cùng một chỗ sao?”

Ôn Mục gật đầu một cái, khoe miệng không tự chủ mang theo một nụ cười châm biếm, “Hấn là ta mới nhặt em trai đâu.”

Đông Phương nhìn nàng hơi hơi cong lên mặt mày, ánh mắt nhiệt độ mềm nhũn ra, bất đắc dĩ lắc đầu, “Người a...”

Lại cũng không nói gì nữa. Chẳng qua là ngày thứ hai, liền phái nhiều cái trâm mặc ít nói nam tử áo đen tới, chỉ tốn hơn nửa ngày công phu, liền đem nho nhỏ phòng trúc đổi xây xong rộng rãi trúc lầu.

Bọn họ kêu Đông Phương “Phó giáo chủ.”

Ôn Mục cùng Tiểu Ngũ kinh ngạc nhìn rục rờ hấn lên nhà.

Đông Phương mỉm cười xoa xoa đầu của nàng, “Sáng sớm liền muốn xây, chẳng qua là bên kia tránh đến chật, sợ dính lú người, một mực không tốt dành ra nhân viên tới...” Lại nắm rồi cổ tay của nàng, thấp giọng nói, “Không đi trong phòng nhìn một chút sao?”

Nàng bị hấn dắt đẩy cửa ra, chớp mũi đầy tràn rồi cây trúc thoang thoang mùi. Thấy bên trong phòng bị cách ra một lớn một nhỏ hai cái phòng ở.

Lớn phải làm là phòng của nàng. Dưới cửa sổ thả rộng rãi mới tinh trúc sập, một đầu khác là rộng rãi giường gỗ, cũng ở bên tường thả một hàng mới tinh kệ sách.

Nhỏ một gian là trưng bày giường cùng bàn đọc sách, cũng một tấm nho nhỏ ghế tre.

Lầu hai là lầu các, trần thiết rồi hai nhóm thật dài tử thuốc.

Tiểu Ngũ vui mừng bên trái sờ một cái, nhìn bên phải một chút, ánh mắt sáng trông suốt, lại chưa từng chạy loạn, chỉ thật chặt dắt ống tay áo của nàng vạt áo.

Ôn Mục khoe miệng cong lên đường cong mờ đến, nhẹ nói, “Cảm ơn người. Ta rất thích.”

Đông Phương cười ôn hòa. Buổi chiều sáng ngời ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, hấn nghịch ánh sáng, cũng không thấy rõ thần sắc, chỉ một đôi màu đen con người, lóe ôn nhu mà cứng chịu ánh sáng.

Ôn Mục nghe hấn giọng ôn hòa, ở bên tai rõ ràng vang lên, “Tiểu Mục, ta nghĩ rằng chiếu cố người.”

Trong nháy mắt đó, phẳng phất có một cây nhỏ bé kim châm vào trái tim của nàng.

Hô hấp của nàng trở ngại một cái chớp mắt. Cúi đầu xuống, nói không rõ là vui mừng, hoặc là kháng cự.

11. Chương 11

Kia sau một ngày, Đông Phương phẳng phất cũng không thêm để ý Ôn Mục câu trả lời.

Chẳng qua là trong ngày thường tới trúc lầu thời gian, càng thêm hơn nhiều. Đọc sách, thưởng thức trà, đánh cờ, ưu nhã giống như lánh đời thư sinh.

Có lúc trên người của hấn sẽ mang theo nồng đậm mùi máu tanh. Nhưng là quần áo trên người lại không dính một hạt bụi, vô một vết máu.

Ôn Mục biết, võ công của hắn, lại tăng thêm một phần.

Nàng bắt đầu tỉnh thoảng không tự chủ hướng về phía hắn ngẩn người. Mà mỗi lần lúc này, chú ý tới nàng rơi ở trên người hắn ánh mắt lúc, hắn liền nghiêng đầu, đối với nàng hơi hơi câu khởi khóe miệng, mắt sắc ôn nhu ung dung.

Mà trong nháy mắt đó, lưu lại ở trên người hắn, những thứ kia cho phép hắc ám lạnh lùng đồ vật, tựa như cùng như băng tuyết tan rã không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Ở trước mắt nàng, không qua một cái ưu nhã ôn văn như Ngọc công tử.

Đến cuối mùa thu thời điểm, trúc lầu phụ cận, chậm chậm bắt đầu có người không biết xuất hiện.

Bọn họ cũng không bước vào nàng sân. Mà Đông Phương sẽ đi ra thấy bọn họ, bọn họ nửa quỳ ở trước người hắn, sắc mặt nghiêm nghị cung kính.

Ôn Mục liền ràng buộc Tiểu Ngũ, tận lực không muốn xảy ra đi cùng người xa lạ tiếp xúc.

Mà những chuyện kia, Đông Phương cũng không tách ra nàng. Vì vậy nàng biết hắn có hai cái trung thành cảnh cảnh thủ hạ, một cái tên là Đồng Bách Hùng, một là Tang Tam Nương.

Nàng cũng biết tất cả tên gọi của hắn, là Đông Phương Bất Bại.

Như vậy cuồn cuộn nhìn bằng nửa con mắt tên. Có thể ở trước mặt nàng, nhưng cũng không hiển hiện ra chút nào sắc bén phong mang.

Cho đến ngày đó.

Tiểu Ngũ bị đưa đến thôn trong đích vỡ lòng học đường, mà Ôn Mục lên núi hái thuốc, nghe được sau ột truyền tới một tiếng đột ngột phong thanh.

Nàng cảnh giác khom người tránh, sau đó trước mắt thoảng qua một đạo nhân ảnh, sau đó vang lên thanh thúy đao kiếm giáp nhau âm thanh. Quay đầu nhìn lại, mới phát hiện là trước kia cải kiến trúc lầu một tên hắc y nhân, cùng một cái hung mãnh đại hán triển đấu ở một nơi.

Nàng chinh lăng một cái thuấn, nghe được kia hắc y nhân đối với nàng kêu, “Cô nương đi mau!” Rất phản ứng nhanh tới, hướng dưới núi chạy đi.

Nhưng mà bắt quá trong chốc lát, sau lưng triển đấu âm thanh ngừng rồi. Vai của nàng đau xót, lạnh như băng lưỡi đao xuyên thấu vai trái, sau đó là nặng nề một chưởng vỗ ở phía sau lưng, nàng dưới đùi mềm nhũn, té quỵ dưới đất.

Sau đó thân thể bị xoắn lên, kia đại hán tướng nàng gánh trên vai, nhanh chóng hướng dưới núi lao đi.

Ôn Mục có thể cảm giác được máu tươi thấm ướt nơi bả vai áo quần, thuận cổ tay, nhỏ xuống đầu ngón tay. Cuối mùa thu gió mát nhào tới trước mặt, mang đi da thịt nhiệt độ, cơ hồ muốn động lại nơi vết thương huyết dịch.

Rất đau, lại thanh tỉnh. Nàng thậm chí có thể thấy rõ ràng Đông Phương mân khởi miệng, cùng hắn để ở bên người nắm chặt ngón tay.

Hắn xưa nay thanh cùng trong ánh mắt đen một mảnh, không mang theo một tia nhiệt độ. Khóe miệng lại hơi hơi nâng lên, mang theo một tia nguy hiểm lại khát máu lãnh ý.

Kia đại hán đem nàng để ở trước người, lưỡi đao sắc bén dính sát cổ của nàng, phảng phất chỉ cần một cái nhỏ xú hô hấp, liền có thể cắt vỡ cổ họng của nàng.

Sau đó nàng nghe được Đông Phương kiềm chế mà thanh âm trầm thấp, trầm trầm bên tai bờ vang lên, “Hương Vấn Thiên, ngươi muốn như thế nào?”

Đại hán kia lạnh lùng hừ một tiếng, “Chỉ cần ngươi tự phế đi võ công, ta liền thả nàng.”

Phía sau hắn là chẳng biết lúc nào tới Tang Tam Nương. Mặt mày của nàng thoảng qua một tia tàn khốc, không cam lòng nói, “Phó giáo chủ...”

Ôn Mục thật thấp ho khan, chặt vật giơ tay lên che miệng lại, khạc ra một búng máu.

Nàng nhìn thấy Đông Phương lông mày hơi hơi nhíu lại, tầm mắt rơi ở trên người nàng, cực kỳ lo lắng bộ dáng, không khỏi hơi hơi cau khô khốc miệng, hướng hẩn lộ ra mỉm cười.

Đông Phương hơi dừng lại một chút.

Sau đó, nàng giơ tay lên, nhẹ nhàng nắm Hương Vãn Thiên hoành tuyền ở nàng cổ trước cánh tay, nơi đó đúng là có một nơi lúc trước đánh nhau lúc, lưu lại nhàn nhạt vết đao.

Bất quá mấy hơi thở, Hương Vãn Thiên động tác ngưng trệ chốc lát, mặt hiện lên ra đậm đà màu xanh. Mà Đông Phương đồng thời xuất thủ, thân hình chợt lóe, một chưởng đưa hẩn đánh ra ngoài mấy chục thước, bị Tang Tam Nương lưu loát chế trụ. Mà Ôn Mục bị hẩn tiếp lấy, có lực giơ lên hai cánh tay thật chặt thu hồi, đưa nàng hư mềm thân thể vững vàng ôm vào trong lòng.

Hẩn hốt hoảng đưa tay che ở sống lưng nàng nơi, hùng hậu chân khí liên tục không ngừng truyền vào cơ thể nàng, nên vì nàng bảo vệ tâm mạch. Một cái tay khác là đem đầu của nàng dựa vào trong ngực, thanh âm còn mang theo mấy phần run rẩy, “Tiểu Mục, là ta đánh lúu ngươi...”

Ôn Mục ho khan vài tiếng, lắc đầu một cái, nhẹ giọng nói, “Không việc gì, ta không đau.” Lại dừng một chút, từ từ rõ ràng nói, “Thật không đau.”

Đông Phương hơi sửng sờ.

“Hơn nữa...” Ôn Mục thở hổn hển, từ từ đẩy hẩn ra nâng đỡ, dùng hoàn hảo tay phải che vết thương, thấp giọng thích rõ đạo, “Mặc dù không có vết thương, nhưng là máu của ta... Hay lại là ít dính cho thỏa đáng.”

12. Chương 12

Ôn Mục ngồi vào trên giường. Sắc mặt trắng bệch, hô hấp lại dĩ nhiên vững vàng.

Đông Phương trầm mặc đến gần, bưng một chậu nước sạch, lại đem khăn vải cùng thuốc bột thả vào một bên, cúi người đến, nên vì nàng cởi ra áo quần.

Nàng hơi hơi né người muốn tránh, lại bị nhẹ nhàng đè lại bả vai.

Hẩn nhẹ giọng lại kiên định nói, “Không sao, để cho ta tới.” Mà hậu chiêu bên trên không để lại dấu vết hơi dùng lực một chút, đem dính rồi mảng lớn vết máu vải vóc chần vỡ.

Vải khối bị từng cái vạch trần, lộ ra tái nhợt cơ lý, cùng vẫn không ngừng chảy máu vết thương.

Nàng nhìn hẩn lông mi thật dài, phác sọc đến chặn lại màu mực trong ánh mắt lưu quang, không toát ra một tia tâm tình. Hơi hơi mấp máy môi, thấp giọng nói, “Đem vết thương rửa sạch, vải lên thuốc bột, lại dùng vải băng bó lại...”

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng đè lại môi của nàng. Đông Phương sâu đậm nhìn nàng, màu đen đôi mắt mang theo nàng xem không hiểu tình tự, “Ngươi làm nhiều như vậy lần, ta nhớ được.”

Hương Vãn Thiên hạ thủ vô cùng ác độc, là xuyên thấu thương. Mà Ôn Mục từ đầu tới cuối chẳng qua là trầm mặc nhìn hẩn vì nàng thanh tẩy băng bó, cho dù thỉnh thoảng liên lụy đến vết thương cơ lý, cũng vẫn nhỏ vì tức lông mi, cũng không cố gắng hết sức để ý bộ dáng.

Nàng lại giống như là, thật không cảm thấy quá mức đau đớn.

Đội hẩn thanh tẩy băng bó xong được, nàng thấp giọng nói, “Ta nghĩ rằng đổi bộ quần áo.”

Đông Phương hơi dừng lại một chút, ánh mắt rơi vào nàng bởi vì không được tự nhiên mà hơi hơi giảo hợp giữa môi, khe khẽ thở dài. Hẩn xoay người đi trong tủ treo quần áo lấy sạch sẽ quần áo, trông mắt đạo, “Ta tìm Tang Tam Nương đến giúp ngươi.”

Nàng thở phào, yên lặng gật đầu.

Chờ đến đổi một thân sạch sẽ áo quần, Tang Tam Nương không một tiếng động lui ra, mà hẩn lại lẳng lẳng xuất hiện ở phòng trong.

Ôn Mục cúi đầu xuống, hoàn hảo tay phải nhẹ nhàng nắm được vạt áo, phục lại từ từ lỏng ra.

Hai người không nói chốc lát, nàng cuối cùng không nhịn được đánh võ yên lặng, chỉ chỉ trong góc cái hòm thuốc, “Ta trong ngày thường, xứng mấy chai cầm máu thuốc trị thương. Ngay tại sứ màu trắng dài cảnh bình trong.”

Đồng Phương theo lời lấy đến, đổ nước, từ từ cho nàng ăn.

Nàng khôn khéo phục rồi thuốc, thấp giọng nói, “Bên ngoài... Giao cho người xử trí. Ta muốn nghỉ ngơi rồi.”

Nhưng mà tiếp theo một cái chớp mắt, Ôn Mục thân thể bỗng dừng cứng đờ, nhưng là thanh niên cũng phóng người lên sập, cẩn thận tránh chỗ đau, đưa nàng nắm ở rồi trong khuỷu tay.

Trên người hẩn mang theo nhàn nhạt, nhưng lại lẳng liệt mùi thơm, từ từ bọc lại nàng.

Thanh niên thanh âm trầm thấp ôn hòa, lại lại mang chút không dễ dàng phát giác, bởi vì không nắm trong bàn tay mà sinh ra mờ mịt.

“Tiểu Mục... Người đến tột cùng là người nào?”

Ôn Mục rũ xuống đôi mắt, không nói một chữ.

Thanh niên lại giống như là không để ý, tiếp tục từ từ, từng món từng món kể lể.

“Gia gia của ngươi, cũng không phải lang trung, lại càng không thông y thuật. Nghe người trong thôn nói, hẩn trung niên vợ chết, một mực sống một mình, thẳng đến tối năm mới từ bên ngoài lượm người tới. Khi đó, người bắt quá mười tuổi.”

“Ta đưa ngươi sách thuốc, có chút dễ hiểu, có chút nhưng là ngay cả Hạnh Lâm thế gia thánh thủ, cũng khó mà suy nghĩ thấu triệt. Người xem sách lúc, nhưng từ không vẽ nghi hoặc.”

“Của ngươi một thân bản lĩnh, nhìn như hơi biết, nhưng mà, có thể cứu ta, liền đủ để chứng minh trong đó huyền ảo chỗ.”

“Như vậy, một cái mười tuổi hài tử, lại vừa là từ chỗ nào, tập tới đây một thân thuật kỳ hoàng?”

Nàng giương mắt nhìn hẩn.

Mà hẩn nhìn đỉnh đầu một mảng nhỏ hư không, thanh âm ôn hòa mê muội.

“Hôm nay, Hướng Vấn Thiên bị thương ngươi... Mà máu của ngươi, ngươi đối với đau đón sức nhằn nại, nhưng lại hoàn toàn không giống tầm thường...”

Hẩn tự tay đưa nàng ôm vào trong ngực, cúi đầu xuống, nghiêm túc nhìn chăm chú nàng không có chút rung động nào đôi mắt.

“Tiểu Mục, lòng ta định ngươi. Người... Nói cho ta biết được chứ?”

13. Chương 13

Ánh mắt của hẩn sinh cực tốt. Mây như núi xa đại, mắt như thu thủy dài. Nhìn người lúc, đáy mắt phẳng phát rơi tràn đầy mùa hè chói chan ánh sao, nhưng lại vô cùng chuyên chú, đơn độc chỉ chiếu ra người một người bóng người.

Phẳng phát một con mắt, thì có vạn năm dài.

Nàng mấp máy môi, cúi đầu không nói.

Trên tay lại truyền tới ấm áp xúc cảm.

Là hân nắm tay nàng.

Ngón tay thon dài tinh tế mảy mò nàng lòng bàn tay nhiệt độ lạnh mà tế nhị hoa văn, phảng phất mang theo tự dừng lưu luyến triền miên. Lại chậm chạp kiên định đang lúc vào ngón tay của nàng khe hở, cùng nàng mười ngón tay đan xen.

Tay hân cực đẹp, lại vô cùng ấm áp. Phảng phất có ở bên người hân, liền có thể cảm thấy cuộc đời này bụi bặm đẹp yên.

Hân ở nàng bên tai, nhẹ nhàng, ôn nhu kêu nàng, “Tiểu Mục, ta là Đông Phương Bất Bại. Còn có cái gì, là không thể nói với ta?”

Nàng cương tại chỗ.

Hân lại phảng phất hồn nhiên không cảm giác, một tay thả lỏng vòng lấy nàng, một tay theo sống lưng vỗ nhẹ an ủi săn sóc, mát lạnh mùi thơm cơ hồ gần trong gang tấc.

Không biết bắt đầu từ khi nào, nàng đã rất thói quen chỗ dựa là hân.

Ôn Mục hít một hơi thật sâu, rút cuộc từ từ buông lỏng xuống.

Nàng nhắm hai mắt, nhẹ giọng nói, “Giết người danh y... Bình Nhất Chỉ, cứu một người, cần giết một người. Ta chính là bốn tuổi lúc, bị cha đưa cho hân... Thử thuốc người, dùng để trao đổi cứu tiểu thiếp của hân.”

Đông Phương vỗ tay nàng hơi dừng lại một chút.

Nàng lại phảng phất hạ quyết tâm, từ từ tiếp tục nói, “Ta... Coi như là thông minh, ghi nhớ việc sớm, lại nhận biết rất nhiều chữ. Hân ở trên người của ta, thử rất nhiều thuốc. Những thuốc kia, có chút nhột vô cùng, có chút nhưng là... Giống như rút ra cốt đào tủy. Phạt làm, hận không được chết đến thiên bách trở về.”

“Thử thuốc hài tử, trước trước sau sau, có hơn mấy chục cái. Chỉ có ta, một mực chịu xuống dưới. Đợi hân nghiên cứu triệt để rồi, hân liền cho ta phối trí giải được.”

“Nhưng mà, những thứ kia giải được nhưng cũng không hoàn toàn. Hân chẳng qua là để cho nhiều như vậy độc được, ở trong thân thể ta đạt tới thăng bằng. Mà mỗi một lần tăng thêm một loại mới độc, thăng bằng đánh vỡ cùng trọng lập, cho hân mà nói, mới thật sự là thú vui.”

“Từ từ, hành nghề chữa bệnh chế thuốc lúc, hân cũng sẽ không tránh ta. Trong thư phòng sách, cũng mặc ta lấy nhìn.”

“Ta chín tuổi lúc, hân cho ta thử loại kỳ độc, nói cho ta biết, ta nếu là có thể tự đi cõi ra, liền thả ta tự do. Nếu không thể, ta liền không sống qua mười tuổi. Ta tốn tiểu thời gian nửa năm, rốt cuộc kiểm tra xong giải được. Chẳng qua là, hân cũng không cho ta dùng vốn là tên thân phận sinh hoạt.”

“Ta trùng hoạch tự do ngày đó lên, mạng của ta, liền là mình tranh rồi. Chẳng qua là, ta từ nhỏ như vậy lớn lên, không hiểu lắm được đối nhân xử thế. Như vậy tuổi tác, cũng không khả năng làm người xem bệnh kiếm sống. Một đường ăn xin lưu lạc, một mực gặp phải ông nội thu nhận, tự tại này nơi an định đi xuống.”

Đông Phương Tĩnh yên lặng nhìn nàng.

Nàng nhắc tới hướng việc trải qua lúc, sắc mặt không có chút rung động nào. Phảng phất khi còn bé bị thân nhân từ bỏ, một mình chịu đựng qua độc phát lúc sống không bằng chết, trộm, học y, nhìn cùng tuổi tuổi hài tử chết ở trước mắt, đều là sẽ tìm thường bất quá chuyện.

Cho nên, nàng mới đối với này thấu xương đau lạnh nhạt xử chi. Cho nên, máu của nàng mới giống như mãnh liệt nhất độc được. Cho nên... Nàng mới phảng phất không có thất tình lục dục, chỉ để lại lạnh nhạt.

Hân nhẹ nhàng, thở thật dài, ngực độn độn đau.

Hân đem môi khắc ở trán của nàng, thấp giọng thở dài, “Tiểu Mục, thật xin lỗi...”

Ôn Mục tựa vào trên vai hắn, nơi đó phẳng phất vô cùng ấm áp, để cho nàng cảm thấy toàn thân cao thấp cũng mềm nhũn, mất đi khí lực.

Nàng lắc đầu một cái, nghiêm túc nói, “Người chưa từng thiếu nợ ta cái gì. Người trả cho ta tiền xem bệnh, ta đều thu.” Lại suy nghĩ một chút, “Về phần lần này, người đã nói, chúng ta là bằng hữu. Ta vậy, không được khổ gì nơi. Người không cần quá để ở trong lòng.”

Đông Phương xoa xoa tóc của nàng đỉnh, thanh âm nhu hòa trong lại mang theo như kim loại vắng lặng lãnh liệt ý, “Là ta quá mức khinh thường. Nhất thời mềm lòng... Luôn là không được. Chuyện hôm nay, ta sẽ không từ bỏ ý đồ. Dĩ vãng còn cảm thấy, làm lưu ba phần tình cảm. Bây giờ nhìn tới...” Hắn nhẹ nhàng cười nhẹ một tiếng, “Không diệt tận gốc, ta như thế nào an lòng!”

Ôn Mục yên lặng.

Từ ngày đó sau khi, Ôn Mục lại chưa từng thấy đến Đồng Bách Hùng cùng Tang Tam Nương.

Đông Phương thỉnh thoảng xuất hiện, cũng là tới đi vội vàng. Nhưng mà, trúc lầu lại bảo vệ chặt chẽ.

Ôn Mục cũng không đi hỏi. Chẳng qua là ước thúc Tiểu Ngũ, khoảng thời gian này ở nhà thật tốt ngày ngốc, tạm thời không nữa đi học.

Tiểu Ngũ có chút mê muội, lại hiểu chuyện chưa từng hỏi nhiều, chẳng qua là ngoan ngoãn gật đầu một cái, mỗi ngày mở ra giấy mực, nhận nhận chân chân đọc sách học chữ.

Cuộc sống như thế qua một cái tháng.

Ôn Mục cũng không biết, Hắc Mộc Nhai bên trên nhắc lên như thế nào một trận tinh phong huyết vũ.

Đông Phương Bất Bại lấy thể lôi đình rửa sạch trước Nhâm giáo chủ lưu lại sở hữu tất cả thể lực, trở thành Nhật Nguyệt Thần giáo mới giáo chủ.

Lên nhận ngày đó, hắn lại đem giáo chủ vị truyền cho Đồng Bách Hùng, chính mình không biết tung tích.

Chính giữa các loại hung hiểm ách cảnh, Ôn Mục cũng không biết.

Nàng chẳng qua là nhìn trước mắt sắc mặt trắng bệch lại nụ cười ôn văn tuần tú thanh năm, nghe hắn ôn nhu nói với nàng, “Ta bây giờ công lực tổn hao nhiều, lại chán ghét những thứ kia đã sát sát thời gian. Quen biết một trận, Tiểu Mục có thể nguyện thu nhận?”

Từ trước đến giờ mặt tê liệt tiểu cô nương mờ mịt một cái chớp mắt, ở đáy lòng tính toán một chút hắn trả tiền xem bệnh, có hay không có lợi.

Lại nghĩ đến ban đầu nắng chiều bên dưới, hắn cả người đầy vết máu, bị nàng từ từ kéo đi về nhà. Hai người bóng dáng hợp ở một nơi, dường như vậy... Chuyện đương nhiên.

Vì vậy tiểu cô nương cuối cùng vẫn thuận theo tâm ý, khẽ gật đầu một cái.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-ngao-chi-rang-buoc>